

שבי"צ

לומדים תורה ובכיר

שבת בצהריים
פרשת ויקרא | 265
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שליידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להגיד...?

בחירות/ מתנדב

יום השלישי. יוצא מהישיבה, הולך להתנדב בבחירות. עובר מבית לבית, מנסה לשכנע אנשים לצאת להשפיע, לתת את הקול שלהם למי שישמרו לנו על הארץ.

לא כולם בבית, וכמעט כל מי שבבית כבר יצא להצביע. משמח לראות אחוזי הצבעה כל כך גדולים. אנשים אכפתיים.

בחלק מהבתים מציעים מים לשתות. יש גם תה. אשה אחת אומרת: "קר בחוץ, לא? תלבש חם, ללבוש את החולצה הקצרה הזו (של ההתנדבות) לא שווה שתתקרר..." יש לנו את עם הכי טוב והכי מתוק בעולם.

בסך הכל, אולי רק על אשה אחת השפיעתי: באחד הבתים שמעתי קולות מבעד לדלת של אמא שלא מתכוונת להצביע. אני דופק על הדלת ואומר לי שכבר הצביעו. "יופי! זה חשוב מאוד", אני אומר והולך. אולי עליה השפיעתי קצת שבסוף תלך להצביע. אולי.

זו קצת תחושה בלב של עבודה מיותרת, אבל זה מה שבידיים שלי. הרבה מתנדבים פועלים ברוך ה', וביחד בע"ה תצא ותצאה טובה בסוף.

וגם אם לא הוצאתי אנשים מהבתים, אני מאמין שמהשו נכנס ללבבות. שלהם ושלי. קצת כואב לי ברגליים, אבל הלב שמח. נפגשנו שם, עם ישראל.

המקום שלכם להגיד: haverploni@gmail.com

תארו לעצמכם ש:בצהרי יום שלישי, אתם הולכים לטייל לתומכם ברחוב, ורואים עץ פורח. אתם מכירים אותו, הוא עדיין ערלה. אפשר לברך עליו ברכת האילנות?
אז מה עושים: לרגל חודש ניסן שנכנס עכשיו, נלמד השבוע על ברכת האילנות.

מי שרואה בחודש ניסן שני עצי מאכל עם פרחים, מברך ברכת האילנות, ועדיף שהעצים יהיו משני סוגים שונים.

ברכה זו אפשר לברך רק פעם אחת בשנה. יש עדיפות לברך על עצים שמחוץ לעיר.

אפשר לברך על עץ ערלה, כיוון שלא נעשה בו איסור, אך אין לברך על עץ שידוע לו שהוא מורכב באיסור כלאיים.

לפי המקובלים, לא מברכים את הברכה הזו בשבת וביום טוב, ולפי הפוסקים ע"פ הפשט, אפשר לברך ברכה זו גם בימים האלה.

לפי הרב אליהו זצ"ל, אפשר לברך רק בחודש ניסן (כיוון שלפי הסוד, התיקון של הברכה הזאת קורה רק בחודש ניסן), ולפי הילקוט יוסף והמשנה ברורה, אפשר לברך גם לאחר חודש ניסן.

לשמור ולעשות

ונהפוך הוא

גדה רבה הי' על כן הטוב והנפלא, על שזיכרנו
אפילו למען ולענין זמן הקמים על עמך ונחמך.

חיימנו של שבי"צ

המשך כך

אמכא? שאלתי בקול. שאלתי "אני" עלו בהם אחר

אך כדי שאנחנו נדע, דביר שאלו אלג: "אגה יודע איך המצרים גרמו לנו אפילו הפחדים שלהם?" "איך?" שאלתי בחכמה. מה יש? פתם אחר פלא יספר לי סיפור.

"בהגותהם הם חבדו", פתח דביר, "אפילו פרעה! אחר כך הם אמרו לנו: יפה! באו גלגלו לנו אבנא חדים אלים שם אג הכסף שלנו!" "זכרנו אדם, ואז הם הפסיקו, והשלימו רק אגנו חבדו. המלכנו חבדו בשבואם..."

מישלף לילה או מה קרה אי כמה דקא אפני זה?

המלכנו ארכה והלחנו אמכא. איד דבוכן ישב רפאן מפקחם של פסח. "רזים אג צדקה?" שאלתי אג פאחים שלי. הם משכו בכפיים ביישולג. פגאונגי אפיקם אמכא אבו אפגל חנה אי רליון.

שפטי אג פארנק והכרטי: "אז אני אג". אחרי שנגי ארפא מטבח, חכרתי לאחים, אפצגתי אדם: "בא, נוג ביחד". הפתם הם הפסימו. נגתי אכל אחד מהם מטבח ביד, ניגלשו ארפאן ארמנו ארפא.

אחרי שפגנו אג דבוכן, דביר הושיט לי אג ביד: "לכשו אני אבד!" "נעמר לי הכסף". "אז גיקח משלך מהלדים האלה של מצרים", הוא הציע. קחתי משלך... שבי"צ שלום, שמרינו.

אחרי: אכל ארז בקבוק יין, שמן, רסק, שוקולד...

חבדנו שם כמה שלגה, עד שנגרנו לנו רק חמישה ארזים. ארז אכל אחד. אחרי כן הפחדה שלטיגי, הידיים שלי פלחו כבר אולמטיגי. סיימתי אג פארזל שלי

אך זמן קצר יחסיגי, אפגאונגי ארכה. "שמרינו", פנה אלי נדך אחד מכינה ח', "אגה יכא בקשה חזקו אי?" הידיים שלי כאבו, אבו החלטיגי בכא זכא חזקו אידיים

הכאבאגו שלו. המלכתי ארכה מפנינו אפנינו אוקב" אג המצרכים. אחרי כמה זמן פרמתי אג פלנינים ואגי שלאלו נדך הך. נשאר לי חצי ארזל ארמטיקי אמלא אבד.

סיימתי ואכתי פביגי, ארזלטיגי רח פנימי. הוא ניצל אולי לא יפה... פביגי מצאגי אג אמא ואלישבת מנקא

אג פאחים פקטנים שלי מחפשים גלסוקה, אג פחדר שלי חזק לא זכא חזקו טיפול חטיג אלים אפסח. לא היה לי ראל אנקא, אג הידיים שלי לא הפסימו בשום פנים ואופן אשמוע על חזק חבדה פיצגי. ראיגי על המקרר אג רשימתי פקניא. חנה אי רליון: חליג פזמן אפגח המבצח חדש: מבצח "שלושה במחיר אחד".

המקום אנקא אפשר פשוט ארכה אנקא, ארפאנו רוח משלש: גם חזקו גם פקניא גם ארפסיק אג פאחים פקטנים, אג ארזל חזקו חזקו... "מי רזב ארכה איגי

אצנו פישל, יש מבצח "קמחא

דפסחא" יישובי. מניחים איד פמכא דבוכן, אפאניסיס יכאום אגרום כסף או אנקא מצרכים אלים שם. אח"כ אולסיס משל אג פגאונגי פישל אג חזק קצת

אפולר מגדב אחר הכא ארזל אפי משפחא אישיל אני אופה ארכה אפגאונגי פזאג. גם חזקו אמשפחא נזכרנו, גם אפישל גם פחבריה באווייה כיפתי, אג אדחא קצת אג פנקיון של פחדר...

ביום רביעי חבדנו קשר בין פחבריה שפגאונגי "קמחא דפסחא" גפיה בחמישי בצהריים. בשלח שקפחא חלגי אמולדון של פישל גם חזק כמה נרתי. גמיד יש די חבה, אבו פשנפ חלחנו רק ארבה. חיכינו חלשים דקא, אפניגים פצטרי רק חזק אחד.

שלושה ארזים אחרי חמישה חכריה, זה יוצא חבה חבדה. מה חלשי? מרימים טלפונים אחרים. פקלרנו כמה חכריה, אבו הם אמרו שהם צריכים חזקו פבי אפני שהם יוצאים חזקו בחוץ. מגישה פפני שפנאפ פפגאונגי פשנפ גפיה קצת שונפ.

אמתי ארפאן, פאחראי על פמבצח: "חבא על פטלפונים. באו נחמו חבדו". הוא הפסיק איגי, אחרי פוראג מישלף שם שירים פפאפאן, אפאחאן

קורא קבוע

ל סולת כלב

דע מאין באת וכמה אתה הולך

למדוד רמה רוחנית של אנשים זה לא התפקיד שלנו, אבל אם מישהו יחליט בכל זאת לקחת לידיים את התפקיד של אלוקים - הוא עלול לפספס בהרבה את תוצאות האמת בפרשה נמצאים דיני הקרבנות. קרבן מלשון קירוב. הקרבן שאדם מקריב לה' מקרב בין האדם לה'. האדם לוקח בהמה ואומר: "היא עלתה לי כסף, אבל זה בשבילך, אז זה בסדר". הוא השקיע כסף, וזכה בקרבה. כך זה גם בהקרבנות בין בני אדם. כשאני רוצה לשחק בהפסקה טאקי וחבר מבקש ממני עזרה דחופה, אם אחליט להקריב את המשחק למען החבר, בעצם אומר לו: "בא לי עכשיו טאקי, אבל אתה חשוב לי יותר ממני". הקשר בינינו יהיה כעת קרוב יותר. שלא כמו החבר מהטאקי, ה' לא זקוק לקרבנות שלנו, אבל בכל זאת הוא אמר שניתן אותם. כי ע"י נתינתם אנו מתקרבים אליו, ולקרב אדם לטוב אינסופי, זה הדבר הכי טוב שאפשר לתת לו. וה' נותן את הטוב ביותר.

בגלל שלא גוף הקרבן הוא המטרה, אלא הרצון להביא אותו, יש מקרים שבהם הקרבן שנראה הכי עלוב הוא המובחר ביותר. על מנחת העני כתוב: "נפש כי תקריב", ופירושו חז"ל: "אמר הקב"ה: מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו". כי לא תמיד יש מה לתת, ומי שבמצב כזה נותן את מה שאין, את כל רצונו הפנימי הוא נותן לה', את 100% היכולת.

הנקודה היא לא כמה נתת, אלא כמה השקעת. היכולות והמשאבים ניתנים לכל אדם במידה אחרת לפי מה שמתאים וטוב לו, והאדם נמדד בכמה מתוך אותם משאבים הוא בוחר להשקיע. מי שיכול לתת אלף שקל ותורם חמישים, הוא לא כמו זה שיכול לתרום חמישה שקלים בלבד, וגירד עשרה ונתן.

כל עבודת ה' היא ככה. השאלה היא לא "להיכן הגעת?" אלא "כמה התקדמת?". כל אחד מאיתנו הגיע לעולם מנקודת זינוק אחרת. אדם אחד נולד למשפחה תורנית, ואחר נולד חילוני. הראשון מקיים מצוות מתוך הרגל, והשני נלחם בשינויים כדי לא להדליק אש בשבת. זו הזירה שנתנו לו. מישהו יכול לקבוע שהראשון יותר קרוב לה'?

אנחנו לא צריכים להתעסק בלבדוק את הצדקות של האחרים, וגם לא מסוגלים. לעולם לא נגיע למקומם, וגם לא נוכל לדעת כמה התאמצו והתקדמו מבפנים. לא רואים את זה מבחוץ. לא כל נצחון נרשם על הפנים. יש הרבה אנשים שנראים כלא מחוברים כ"כ לה', אבל חיים ברמת אמונה כזו שבתפילות המכוונות ביותר שלנו אנו מתפללים להגיע אליה. כמובן שיש משמעות לדקדוק בעשיית המצוות, אבל יש גם משמעות לקרבת ה' הפנימית. רק ה' רואה ויכול לשקלל את הכל. רק הוא ישפוט.

סע ישר

דואר אלקטרוני falmarooo@gmail.com

שמעת על הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל? כן. הוא היה נפטר לפני בערך עשרים שנה, לא? כן. פעם אחת בחיים פגשתי אותו. זה היה בתפילת ערבית. אני זוכר שהגעתי לבית הכנסת שהוא התפלל בו חמש דקות לפני ערבית. הרב הגיע לפני הזמן של התפילה, ונחש מה הוא עשה בכמה דקות שהיו עד התפילה. לא יודע. למד גמרא?

לא. הוא למד את התפילה... פשוט פתח את הסידור והתבונן בתפילה שהוא עומד להתפלל. הכין את מה שהוא הולך לומר לפני המלך עד שתי דקות.

ראית גם איך הוא התפלל בתפילה עצמה? בתפילה עצמה התפללתי. גם אני נכנסתי לפני המלך... מה שכן, כשסיימתי שמונה עשרה, הסתכלתי על התפילה שלו. לשבת ולחשוב לפני התפילה על מה שאתה הולך לעשות, זה יכול לעזור לכוונה... אולי גם במעשים אחרים זה יכול לעזור.

נכון מאוד. כתוב על החסידים הראשונים שהיו יושבים שעה לפני התפילה כדי שיכוונו את לבם.

מה הם עשו, ישבו ורוקנו את המחשבה ממחשבות אחרות? גם. כשאני יושב ומסדר את המחשבה, זה מקל להרפות ולדחות מחשבות טורדניות שמגיעות בזמן התפילה. אני מבין שלחשוב בשעת התפילה על שאר הדברים שצריך לעשות זה לא יועיל יותר מדי, וזה יפגע. בין כה וכה בשעת התפילה לא אתחיל לטפל בכל מה שצריך טיפול, כי אני נמצא בבית הכנסת ומתפלל. המחשבה על דברים אחרים לא תפתור אותם, אבל היא כן תפגע בזמן היקר שיש לי להיפגש בבית המלך עם ה'. אני אומר לעצמי: "במה שצריך לטפל - אשקיע אחר כך את כל הזמן שיידרש. כעת זה הזמן של התפילה". זה עוזר לפנות את המחשבה.

בנוסף לסידור וניקוי המחשבה, החסידים גם חשבו על משמעות התפילה שעוד מעט יתפללו. כך יש יותר מוטיבציה לכוון. כשאתה חושב ומבין עוד קצת את משמעות התפילה שאתה בא להתפלל, את הכח והעוצמה שלה, הלב רוצה יותר להוציא תפילה שלמה, מכוונת. יש לך הזדמנות אדירה למפגש בלתי אמצעי עם ה', ולהשפיע טוב לכל העולם. אתה תרצה שהמפגש הזה יהיה יותר מכוון ומנוצל.

שעת סיפור

פעם השתתף הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל בחתונה בשעלבים, ואחד הנוכחים אמר לו: "אני צריך לנסוע אח"כ לבר מצווה בירושלים. כשהרב ירצה, אני יכול להחזיר את הרב הביתה". אח"כ הוסיף האיש ואמר: "אם זה לא מפריע לרב, גם אשתי נוסעת לבר המצווה". לאחר זמן מה, פנה הרב למציע ההצעה, ואמר שמבחינתו - אפשר לנסוע. כיוון שהרב אמר זאת מוקדם יחסית, אותו אדם ידע שאין סיכוי שאשתו הספיקה בינתיים להתארגן לנסיעה, ושלה להודיע לה שהוא מסיע את הרב, ושתמצא דרך אחרת להגיע לבר המצווה. כשהגיעו לשער הישוב, שאל הרב: "לא אמרת שגם אשתך נוסעת?" ענה המסיע: "יש שינויים בתוכניות... היא תבוא אחר כך..." הבין הרב מה קרה, ואמר: "לא. לא. בוא נחזור. נכנס אליך הביתה ונשתה כוס תה". כשחזרו, "הצליח" הרב לשתות את התה ב-40 דקות: לגימה - ודבר תורה, עוד אחת - ורעיון על הפרשה, לגימת - והלכה כלשהי שהוא "נזכר" בה היום... ברגע שהעריך שהאשה מוכנה, סיים הרב את השתיה והם נסעו.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ חיים בן דוד ז"ל
לרפואת רפאל בן פינה ה"ו

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיטור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

(מתוך "אורו של עולם")
כל "אני" שלא מחובר לה' -
זה לא אני באמת.

מוצאי שב"צ